

กฎหมายเกี่ยวกับการส่งผู้ร้ายข้ามแดน

พัชรินทร์ เหลืองตรีโรจน์*

ความหมายของการส่งผู้ร้ายข้ามแดน

โดยปกติรัฐแต่ละรัฐจะมีอำนาจอธิปไตยเหนือดินแดนของตน ในการใช้ทรัพยากรธรรมชาติหรือการบังคับใช้กฎหมายภายในรัฐ ไม่ว่าจะเป็นการฟ้องร้องพิจารณาพิพากษาคดีตลอดจนดำเนินการลงโทษผู้กระทำความผิดได้ก็เฉพาะในเขตแดนของรัฐเท่านั้น รัฐไม่อาจใช้อำนาจดังกล่าวกับผู้กระทำความผิดที่หลบหนีออกไปนอกราชอาณาจักรหรือนอกอาณาเขตของรัฐ ดังนั้นเมื่อผู้กระทำความผิดได้หลบหนีออกไปนอกรัฐที่ความผิดเกิดแล้ว หากรัฐที่การกระทำความผิดเกิดขึ้นประสงค์ที่จะดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดต่อไป ก็จะต้องขอความช่วยเหลือหรือความร่วมมือจากรัฐที่ผู้กระทำความผิดได้หลบหนีไปอยู่ให้ทำการส่งตัวผู้นั้นกลับคืนมาที่เรียกว่า “การส่งผู้ร้ายข้ามแดน”

การส่งผู้ร้ายข้ามแดน หมายถึง การส่งมอบตัวบุคคลอย่างเป็นทางการโดยรัฐหนึ่งให้แก่อีกรัฐหนึ่ง เพื่อการฟ้องคดีหรือเพื่อการลงโทษ¹

การส่งผู้ร้ายข้ามแดนเป็นรูปแบบของการให้ความร่วมมือและช่วยเหลือกันระหว่างประเทศในการที่จะให้ได้ตัวผู้กระทำความผิดกลับเข้ามาดำเนินคดีในประเทศที่ความผิดเกิดขึ้น โดยทั่วไปแล้วรัฐไม่มีพันธกรณีตามกฎหมายระหว่างประเทศที่จะต้องส่งผู้ร้ายข้ามแดน เว้นแต่จะมีสนธิสัญญาต่อกัน หากไม่มีสนธิสัญญาระหว่างกันการส่งผู้ร้ายข้ามแดนอาจกระทำได้โดยหลักถ้อยที่ถ้อยปฏิบัติหรือหลักต่างตอบแทน (หลักปฏิบัติต่างตอบแทน เป็นการปฏิบัติต่างตอบแทนหรือถ้อยที่ถ้อยอาศัยต่อกันและกันระหว่างประเทศโดยที่ไม่ต้องมีสัญญาหรืออนุสัญญาเรื่องการส่งผู้ร้ายข้ามแดนกันไว้ก่อน) กล่าวคือ หากรัฐหนึ่งยอมส่งตัวผู้ร้ายข้ามแดนให้แก่อีกรัฐหนึ่งที่ร้องขอแล้ว รัฐที่ร้องขอย่อมมีพันธกรณีที่จะต้องส่งตัวผู้ร้ายข้ามแดนไปให้รัฐที่ได้รับการร้องขอเมื่อต้องการเช่นเดียวกัน สาเหตุที่มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนอีกเหตุหนึ่งคือ หลักกฎหมายระหว่าง

* อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

¹ พรชัย ด้านวิวัฒน์, กฎหมายอาญาระหว่างประเทศ (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2544), หน้า 26.

ประเทศมีหลักว่า ผู้กระทำความผิดต้องได้รับการลงโทษโดยรัฐที่ตนหลบภัยหรือต้องถูกส่งตัวไปให้รัฐที่สามารถและจะลงโทษบุคคลนั้น อย่างไรก็ตาม การส่งผู้ร้ายข้ามแดนก็ยังมีข้อยกเว้น ได้แก่ การไม่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนในความผิดทางการเมือง หรือการทหาร

ประเทศไทยได้ทำสนธิสัญญาว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน (extradition treaty) กับประเทศต่างๆ 14 ประเทศ ได้แก่ อังกฤษ แคนาดา ออสเตรเลีย มาเลเซีย ฟิจิ เบลีเยียม อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ สหรัฐอเมริกา จีน เกาหลีใต้ ลาว บังกลาเทศ และกัมพูชา และสนธิสัญญาว่าด้วยความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในเรื่องทางอาญา (treaty on mutual assistance in criminal matters) กับประเทศต่างๆ 6 ประเทศ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา แคนาดา อังกฤษ ฝรั่งเศส นอร์เวย์ และอินเดีย²

ตัวอย่าง สนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างประเทศไทยกับอังกฤษ ร.ศ. 129 (ค.ศ. 1911) ได้มีการระบุฐานความผิดไว้ เช่น ความผิดอันมีโทษฆ่าคนตายโดยเจตนา โทษปลอมเงินตรา โทษข่มขืนกระทำชำเรา เป็นต้น (ต่อมาได้มีการประกาศสนธิสัญญาว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนกันระหว่างประเทศไทยกับอังกฤษ ร.ศ. 130 เป็นกฎหมายอนุวัติการ) ปัจจุบันประเทศไทยได้มีการแก้ไขพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. 2472 เป็นพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. 2551

เมื่อมีการร้องขอให้ส่งตัวผู้ร้ายข้ามแดน ในเบื้องต้นจะต้องพิจารณาว่าประเทศไทยได้ทำสนธิสัญญาเรื่องการส่งผู้ร้ายข้ามแดนไว้กับรัฐนั้นหรือไม่และกฎหมายภายในของรัฐที่ขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนนั้นมีบทบัญญัติอย่างไร ตามความในพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. 2551 มาตรา 4 “พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่บรรดาการส่งผู้ร้ายข้ามแดนเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับข้อความตามสนธิสัญญาเกี่ยวกับการส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างรัฐบาลไทยกับรัฐบาลต่างประเทศ หรือองค์การระหว่างประเทศ” ดังนั้นหากประเทศไทยทำสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนกับประเทศผู้ร้องขอหรือประเทศผู้รับคำขอ หลักการส่งผู้ร้ายข้ามแดนจะเป็นไปตามสนธิสัญญาดังกล่าว และจะสามารถนำพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. 2551 มาใช้บังคับได้เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับสนธิสัญญาที่ได้ทำขึ้น

² คมกริช ดุลยพิทักษ์, “การส่งผู้ร้ายข้ามแดน”, สถาบันกฎหมายอาญา สำนักงานอัยการสูงสุด

หลักการส่งผู้ร้ายข้ามแดนในสนธิสัญญาต่าง ๆ และตามหลักกฎหมายไทย มีดังนี้

(1) หลักต้องเป็นความผิดอาญาตามกฎหมายของทั้งสองประเทศ คือ การกระทำความผิดที่จะส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้นั้น จะต้องเป็นความผิดต่อกฎหมายอาญาของทั้งสองประเทศ ทั้งประเทศผู้ร้องขอและประเทศผู้รับคำร้องขอ (ไม่รวมความผิดตามกฎหมายแพ่ง)

- ระบุประเภทของความผิดไว้โดยแน่ชัด ความผิดดังกล่าวต้องเป็นความผิดที่มีโทษหนักหรือเป็นความผิดยกนกรวจ์ และตามพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. 2551 มาตรา 7 ระบุว่า ความผิดอาญาที่จะส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ คือ ความผิดอาญาซึ่งมีโทษประหารชีวิตหรือมีโทษจำคุกหรือโทษจำกัดเสรีภาพในรูปแบบอื่นตั้งแต่หนึ่งปีขึ้นไป ทั้งในประเทศผู้ร้องขอและกฎหมายไทยกำหนด โดยไม่คำนึงถึงหมวดหรือชื่อของความผิด

- การกำหนดอัตราโทษขั้นต่ำของความผิดที่จะส่งให้ผู้ร้ายข้ามแดน เช่น ในสนธิสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่งสหรัฐอเมริกาว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน ค.ศ. 1983 ต้องเป็นความผิดที่มีโทษจำคุกหรือทำให้ปราศจากเสรีภาพหรือการกักขังในรูปแบบอื่นเป็นระยะมากกว่า 1 ปี

นอกจากนี้ตามมาตรา 7 วรรคสอง ยังได้ขยายเพิ่มเติมโทษที่สามารถร้องขอส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ “การกระทำความผิดอาญาอื่นซึ่งมีโทษจำคุกหรือโทษจำกัดเสรีภาพในรูปแบบอื่นน้อยกว่าหนึ่งปีอาจร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ หากเป็นความผิดเกี่ยวพันกับความผิดที่ทำให้มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนตามคำร้องขอแล้ว ไม่ว่าจะร้องขอพร้อมคำร้องขอในครั้งแรกหรือภายหลัง”

(2) หลักการไม่ลงโทษซ้ำในความผิดเดียวกัน หมายความว่า จะไม่มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดน ถ้าบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัวได้รับการพิจารณาคดีและถูกพิพากษาลงโทษหรือปล่อยตัวในรัฐที่รับ คำร้องขอสำหรับความผิดที่ขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน และตามมาตรา 10 พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. 2551 ได้บัญญัติห้ามมิให้มีการลงโทษซ้ำทั้งในประเทศผู้ร้องขอและประเทศผู้รับคำร้องขอ “ถ้าบุคคลใดซึ่งถูกร้องขอให้ส่งข้ามแดนนั้นเคยได้รับการพิจารณาคดีจากศาลไทย หรือศาลของประเทศผู้ร้องขอในการกระทำความผิดเดียวกันกับที่มีการร้องขอ ให้ส่งข้ามแดนและศาลไทย หรือศาลของประเทศผู้ร้องขอได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ปล่อยตัวหรือพิพากษาให้ลงโทษและผู้นั้นได้พ้นโทษแล้ว หรือได้รับการอภัยโทษหรือนิรโทษกรรมหรือคดีขาดอายุความหรือมี

เหตุอื่นใดซึ่งไม่สามารถดำเนินคดีแก่บุคคลนั้นตามกฎหมายของประเทศผู้ร้องขอ ห้ามมิให้ส่งบุคคลดังกล่าวเป็นผู้ร้ายข้ามแดนเนื่องจากการกระทำนั้นอีก"

(3) หลักไม่เป็นความผิดทางการเมือง ตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศที่ถือปฏิบัติกันมาเกี่ยวกับการส่งผู้ร้ายข้ามแดนในความผิดทางการเมืองนี้ ถือเป็นสิทธิเด็ดขาดของรัฐที่ได้รับคำร้องขอที่จะชี้ว่าความผิดใดเป็นความผิดทางการเมืองหรือไม่ และความผิดทางการเมืองนี้ยังรวมถึงการกระทำต่อเนื่องในความผิดทางการเมืองอีกด้วย และตามมาตรา 9 พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. 2551 ได้กำหนดหลักเกณฑ์ที่รัฐบาลไทยจะพิจารณาส่งตัวผู้ร้ายข้ามแดนไปยังประเทศผู้ร้องขอ "รัฐบาลไทยอาจพิจารณาส่งบุคคลข้ามแดน เพื่อการฟ้องร้องหรือรับโทษตามคำพิพากษาของศาลในความผิดทางอาญา ซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจดำเนินคดีของประเทศผู้ร้องขอให้แก่ประเทศนั้นๆ ตามคำร้องขอได้ในกรณีดังต่อไปนี้"

(๑) กรณีเป็นความผิดที่จะส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ และไม่เข้าลักษณะต้องห้ามตามกฎหมายไทย หรือมิใช่ความผิดที่มีลักษณะทางการเมืองหรือเป็นความผิดทางทหาร

(๒) กรณีที่มีได้มีสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างกัน เมื่อประเทศผู้ร้องขอได้แสดงโดยชัดแจ้งว่าจะส่งผู้ร้ายข้ามแดนให้แก่ประเทศไทยในทำนองเดียวกันเมื่อประเทศไทยร้องขอ

ความผิดที่มีลักษณะทางการเมืองตามวรรคหนึ่ง (๑) ไม่หมายความว่ารวมถึงความผิดดังต่อไปนี้ (๑) การปลงพระชนม์ ประทุษร้ายต่อพระองค์ หรือเสรีภาพของพระมหากษัตริย์ พระราชินี หรือรัชทายาท (๒) การฆ่า ประทุษร้ายต่อร่างกายหรือเสรีภาพของประมุขแห่งรัฐ ผู้นำรัฐบาล หรือ สมาชิกโดยตรงในครอบครัวของบุคคลนั้น (๓) การกระทำความผิดที่ไม่ถือว่าเป็นความผิดทางการเมืองเพื่อวัตถุประสงค์ในการส่งผู้ร้ายข้ามแดนตามสนธิสัญญาซึ่งประเทศไทยเป็นภาคี (ความผิดทางทหาร หมายความว่า ความผิดอาญาทางทหารโดยเฉพาะและมีใช้ความผิดตามกฎหมายอาญาทั่วไป)" จะเห็นได้ว่าประเทศไทยจะไม่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนในความผิดที่มีลักษณะทางการเมืองหรือเป็นความผิดทางทหารด้วยเช่นกัน เช่น มติคณะรัฐมนตรี วันที่ 10 มกราคม 2538 กรณีพลเอกสิน สอน ซึ่งรัฐบาลกัมพูชาขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน ฝ่ายบริหารเคยใช้ดุลพินิจไม่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนไปดำเนินคดีในประเทศกัมพูชาเนื่องจากเป็นความผิดทางการเมือง

(4) หลักไม่ส่งชาติของรัฐข้ามแดน กฎหมายภายในของรัฐส่วนใหญ่จะยึดถือหลักไม่ส่งคนสัญชาติของตนให้กับรัฐอื่นลงโทษ เป็นไปตามหลักสัญชาติ ที่ว่ารัฐมี

อำนาจที่จะลงโทษคนสัญชาติของรัฐได้ไม่ว่าความผิดนั้นจะเกิดขึ้นภายในหรือนอกอาณาเขตของรัฐนั้น แต่มีบางประเทศยอมส่งคนชาติของตนไปให้รัฐต่างประเทศโดยถือหลักถ้อยที่ถ้อยปฏิบัติต่อกัน³ เช่น สนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนประเทศไทยกับประเทศสหรัฐอเมริกา ข้อ 8 “ภาคีคู่สัญญาแต่ละฝ่ายไม่ผูกพันที่จะส่งคนชาติของตนข้ามแดน ในกรณีที่สหรัฐอเมริกาเป็นรัฐที่ได้รับการร้องขอ ฝ่ายบริหารมีอำนาจที่จะส่งคนชาติของตนข้ามแดนได้ หากในดุลพินิจของตนเห็นสมควรที่จะกระทำเช่นนั้น ในกรณีที่ประเทศไทยเป็นรัฐที่ได้รับการร้องขอ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจอาจจะส่งคนชาติของตนข้ามแดนได้หากมิได้ถูกห้ามเช่นนั้น” และตามมาตรา 12 พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. 2551 ได้บัญญัติให้ประเทศไทยส่งบุคคลสัญชาติไทย (คนชาติ) เป็นผู้ร้ายข้ามแดนได้ “การดำเนินการตามคำร้องขอให้ส่งบุคคลสัญชาติไทยเป็นผู้ร้ายข้ามแดนอาจกระทำได้ในกรณีดังต่อไปนี้ (๑) เมื่อมีสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศผู้ร้องขอกำหนดไว้ (๒) บุคคลนั้นยินยอมให้ส่งข้ามแดน หรือ (๓) เป็นการส่งผู้ร้ายข้ามแดนภายใต้เงื่อนไขต่างตอบแทนที่ประเทศไทยทำกับประเทศ ผู้ร้องขอ”

(5) หลักไม่ส่งตัวไปให้ลงโทษประหารชีวิต กฎหมายของบางประเทศจะไม่ยอมส่งตัวผู้ร้ายข้ามแดนให้ถ้าปรากฏว่าความผิดที่ร้องขอมานั้นมีโทษถึงขั้นประหารชีวิตตามกฎหมายของประเทศที่ร้องขอ ตัวอย่างเช่น กรณีที่ประเทศไทยเป็นประเทศผู้ร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนเพื่อนำตัวมาลงโทษในประเทศไทย ประเทศไทยต้องทำหนังสือรับรองว่าจะไม่ลงโทษประหารชีวิตกับผู้กระทำความผิดหากมีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนมายังประเทศไทย ตามมาตรา 29 พระราชบัญญัติผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. 2551 “ในกรณีที่ประเทศไทยร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนซึ่งความผิดอันเป็นมูลเหตุที่ขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนนั้นต้องระวางโทษถึงประหารชีวิตตามกฎหมายไทยแต่ไม่ถึงโทษประหารชีวิตตามกฎหมายของประเทศผู้รับคำร้องขอและรัฐบาลจำเป็นต้องให้คำรับรองว่าจะไม่มีการประหารชีวิต ก็ให้มีการเจรจาตกลงเพื่อให้มีการรับรองดังกล่าวได้ ในกรณีนี้หากศาลพิพากษาลงโทษประหารชีวิต ให้รัฐบาลดำเนินการตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเพื่อให้มีการบังคับตามคำพิพากษาโดยวิธีจำคุกตลอดชีวิตแทนการประหารชีวิต ทั้งนี้ ห้ามมิให้บุคคลนั้นได้รับการลดหย่อนผ่อนโทษไม่ว่าด้วยเหตุใดๆ เว้นแต่เป็นการพระราชทานอภัยโทษ”

³ เอกสารการสอนชุดวิชากฎหมายระหว่างประเทศและองค์การระหว่างประเทศ (กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช สาขาวิชารัฐศาสตร์, 2530)

วิธีการและขั้นตอนการส่งผู้ร้ายข้ามแดนตามพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. 2551

การส่งผู้ร้ายข้ามแดนโดยวิธีปกติ

1. ประเทศผู้ร้องขอส่งคำร้องขอมายังประเทศไทยเพื่อให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน หากคำร้องขอดังกล่าวเป็นของประเทศที่มีสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนกับประเทศไทย ให้ส่งคำร้องขอไปยังผู้ประสานงานกลาง

แต่หากประเทศผู้ร้องขอไม่มีสนธิสัญญากับประเทศไทยให้ส่งคำร้องขอโดยผ่านวิถีทางการทูต (วิถีทางการทูต ในทางปฏิบัติจะส่งผ่านสถานเอกอัครราชทูตของรัฐที่ร้องขอมายังกระทรวงต่างประเทศ หรืออาจจะส่งจากกระทรวงต่างประเทศของรัฐที่ร้องขอมายังสถานเอกอัครราชทูตไทยที่ประจำอยู่หรือมีอาณาเขตคลุมถึงรัฐดังกล่าว)

2. กรณีที่ได้รับคำร้องขอจากกระทรวงต่างประเทศหรือจากประเทศผู้ร้องขอ ผู้ประสานงานกลางมีหน้าที่ดำเนินการดังนี้

- พิจารณาคำร้องขอ หากอยู่ในเกณฑ์ที่จะดำเนินการได้ ผู้ประสานงานกลางต้องแจ้งให้พนักงานอัยการยื่นคำร้องต่อศาลให้ออกหมายจับแล้วจัดส่งหมายให้ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติหรือเจ้าหน้าที่อื่น

- หากคำร้องขอนั้นไม่ถูกต้องหรือมีเหตุขัดข้องใด ผู้ประสานงานต้องแจ้งปัญหาให้แก่ประเทศผู้ร้องขอทราบ แต่ในกรณีคำร้องขอกระทบกระเทือนการป้องกันหรือการดำเนินคดีอาญาในประเทศไทย ผู้ประสานงานกลางมีอำนาจที่จะเลื่อนการดำเนินการส่งผู้ร้ายข้ามแดนหรือดำเนินการอื่นใดเท่าที่จำเป็นได้และแจ้งให้ประเทศผู้ร้องขอทราบโดยไม่ชักช้า

3. ภายหลังที่จับบุคคลซึ่งถูกร้องขอได้แล้วให้พนักงานอัยการนำคดีขึ้นสู่ศาลโดยไม่ชักช้า (ศาลมีอำนาจนำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้บังคับโดยอนุโลม) และศาลมีอำนาจสั่งให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ในกรณีที่พิจารณาแล้วเห็นว่าคดีมีมูลและเป็นความผิดที่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ หรือมีคำสั่งปล่อยและดำเนินการปล่อยบุคคลนั้นเมื่อพ้น 72 ชั่วโมงนับแต่ได้อ่านคำสั่งปล่อย เว้นแต่มีการอุทธรณ์คำสั่ง

4. กรณีที่ศาลมีคำสั่งถึงที่สุดให้จับบุคคลซึ่งถูกร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนและรัฐบาลไทยพิจารณาให้ส่งบุคคลนั้นแล้ว ประเทศไทยต้องส่งมอบตัวบุคคลซึ่งถูกร้องขอให้แก่ประเทศผู้ร้องขอให้เสร็จสิ้นภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งถึงที่สุด

การส่งผู้ร้ายข้ามแดนโดยวิธีการแบบย่อหรือรวบรัด

การส่งผู้ร้ายข้ามแดนโดยวิธีการแบบย่อหรือรวบรัด คือ การที่บุคคลที่ถูกต้องการตัวสละสิทธิของตนในอันที่จะได้รับกระบวนการพิจารณาคดีส่งผู้ร้ายข้ามแดน รวมทั้งข้อกำหนดหรือสิทธิต่างๆ ที่ตนพึงมีตามกฎหมายหรือตามสนธิสัญญา วิธีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนแบบนี้มีประโยชน์อย่างมากกับประเทศผู้ร้องขอส่งผู้ร้ายข้ามแดนเพราะการส่งผู้ร้ายข้ามแดนโดยวิธีปกติจะใช้เวลาหลายเดือนจนกว่าศาลจะวินิจฉัยคดีได้ ซึ่งในอดีตพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. 2472 มิได้บัญญัติวิธีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนโดยวิธีการแบบย่อหรือรวบรัดมาก่อน แต่ปัจจุบันพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. 2551 ได้บัญญัติวิธีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนโดยวิธีการแบบย่อหรือรวบรัดไว้ในมาตรา 27 และ 28 แล้ว ซึ่งมีวิธีการดังต่อไปนี้

1. ภายหลังที่จับบุคคลซึ่งถูกร้องขอให้ส่งข้ามแดนได้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจสอบถามบุคคลนั้นว่ายินยอมให้ส่งข้ามแดนหรือไม่
2. หากยินยอมให้จัดทำการแสดงว่ายินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรและให้พนักงานอัยการนำตัวบุคคลนั้นไปยังศาลเพื่อให้ศาลตรวจความยินยอมดังกล่าวโดยเร็ว
3. หากศาลเห็นว่าบุคคลนั้นได้ให้ความยินยอมโดยสมัครใจให้ศาลมีคำสั่งขังบุคคลนั้นไว้เพื่อส่งข้ามแดนต่อไป และความยินยอมที่ได้กระทำต่อหน้าศาลแล้วไม่สามารถเพิกถอนได้
4. ในกรณีที่คดีส่งข้ามแดนอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาล หากบุคคลซึ่งถูกร้องขอแสดงต่อศาลว่ายินยอมให้ส่งข้ามแดน ให้ศาลงดการพิจารณาและมีคำสั่งขังบุคคลนั้นเพื่อส่งข้ามแดนต่อไป

การที่ประเทศต่างๆ ให้ความร่วมมือและตื่นตัวในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมข้ามชาติด้วยการทำสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างประเทศหนึ่งกับอีกประเทศหนึ่งเป็นเครื่องสะท้อนให้เห็นว่าปัจจุบันการให้ความร่วมมือหรือความตกลงระหว่างประเทศมิได้มุ่งอยู่แต่เฉพาะด้านธุรกิจการค้าหรือเศรษฐกิจแต่เพียงอย่างเดียว หากแต่ทุกๆ ประเทศได้ให้ความสำคัญกับการกระทำความผิดตามกฎหมายอาญาที่เกิดขึ้นในประเทศตนหรือความผิดอาญาข้ามชาติ โดยมุ่งหมายที่จะนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษตามกฎหมายของแต่ละประเทศ เพื่อสร้างความเชื่อมั่นและป้องกันภัยที่จะคุกคามต่อมวลมนุษยชาติไม่ว่าจะเป็นคนชาติใด เผ่าใด หรือเชื้อสายใด มิให้ผู้กระทำความผิดอาศัยประเทศหรือดินแดนอื่นเป็นเกราะกำบังความผิดของตนได้นั่นเอง